

GARA AUGLIS IR TAISNĪBA

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mat. 23:25-28; Rom. 3:28; 8:4; 10:3; Gal. 3:6; 1.Jāņa 2:3-6; 5:1-3.

ATMIŅAS PANTS:

„Svētīgi izsalkušie un izslāpušie pēc taisnības, jo tie tiks paēdināti” (Mat. 5:6).

Pagājušajā nedēļā pabeidzām studēt Gara augļu deviņus atzarus (Gal.5:22,23). Turpmākajās divās nedēļās pētīsim vēl divus Gara augļus: „Gaismas auglis viscaur ir labprātība, taisnība, patiesība” (Ef.5:9). Pāvils šajā rakstvietā atkārtoti piemin „labprātību”, pievienojot arī taisnību un patiesību. Šonedēļ pētīsim, ko nozīmē „taisnība”.

Taisnību jeb taisnīgumu varam izprast divējādi. Pirmais ir taisnīgums, ko Kristus mums piedēvē, – darbs, ko Jēzus mūsu labā ir paveicis, taisnīgums, kas mūs apsedz un ir mūsu „ieejas biļete” debesīs. Otrais ir Kristus īstenotais taisnīgums – tas, ko Viņš paveic mūsos ar Savu Svēto Garu, lai mūs izveidotu pēc Savas līdzības. Ja mēs tā skatāmies, taisnīgums sastāv no divām nedalāmām vienībām, lai gan pēc būtības ir tikai viens taisnīgums – Kristus taisnīgums, bez kura mums nebūtu nekādu cerību uz glābšanu.

(Lūdzu, iepazīstieties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles studijām 13.martā.)

TAISNĪBAS NEPIECIEŠAMĪBA

„Jo mēs spriežam, ka cilvēks tiek taisnots ticībā, neatkarīgi no bauslības darbiem” (Rom.3:28). „Tas Kungs ir taisns, Viņš mīl taisnību. Taisnie skatīs Viņa vaigu” (Ps.1:8). „Bezdievja ceļš Tam Kungam ir negantība, bet, kas dzenas pēc taisnības, to Viņš mīl” (Sal.pam.15:9). „Viņš uznesa mūsu grēkus Savā miesā pie staba, lai mēs, grēkiem miruši, dzīvotu taisnībai; ar Viņa brūcēm jūs esat dziedināti” (1.Pēt.2:24). „Lai bauslības taisnība tiktu piepildīta mūsos, kas nedzīvojam vairs miesai, bet Garam” (Rom.8:4). „Bet dzenieties papriekš pēc Dieva valstības un pēc Viņa taisnības, tad jums visas šīs lietas taps piemestas” (Mat.6:33). „Ja jūs zināt, ka Viņš ir taisns, tad jūs saprotat, ka katrs, kas dara taisnību, ir no Viņa piedzimis” (1.Jāņa 2:29).

Atsaucoties uz iepriekšminētajām rakstvietām, atbildiet uz jautājumiem:

Ja mēs netiekam taisnoti ar likumu, kā tad? _____

Lai gan zinām, ka Dievs ienīst grēku, bet mīl grēciniekus, no kādiem nepareiziem secinājumiem būtu vēlams izvairīties? _____

Ko nozīmē – „lai bauslības taisnība tiktu piepildīta mūsos”? Vai mēs vispār spējam pietiekami labi ievērot likumus, bauslību, lai to piepildītu? Varbūt Pāvils ir domājis ko citu? Ja tā, ko tieši? _____

Kā mūsu dzīve mainīsies, ja vispirms meklēsim Dieva valstību un Viņa taisnību? _____

Ko nozīmē „darīt taisnību”? Vai varam būt taisni, nedarot taisnīgumu? Pamatojiet savas atbildes. _____

PAŠDARBĪBAS TAISNĪGUMS

„Jo, aplam saprazdami Dieva taisnību, viņi centušies celt savējo un Dieva taisnībai nav pakļāvušies” (Rom.10:3). Par ko, jūsuprāt, Pāvils šeit runā? Par kādiem cilvēkiem viņš runā, un kādos veidos šie cilvēki būtu varējuši mēģināt nodibināt „savu taisnību”? Ņemot vērā cilvēka dabu, kādēļ tas jebkurā gadījumā būtu neiespējami? _____

„Pašdarbnieciska” rīcība ir tad, kad kāds kaut ko dara bez profesionālas apmācības vai palīdzības (piemēram, kokapstrādē vai mājas remontā). Plašākā nozīmē tā ir cilvēka rīkošanās pēc savas iniciatīvas vai vienam pašam. Tomēr, saskaņā ar Biblii, lai sasniegtu patiesu taisnīgumu, „pašdarbnieciska” pieeja ir veltīga. Lai cik ļoti censtos, mēs paši par sevi neko nevaram darīt, lai Dieva priekšā kļūtu taisni. Mūsu taisnīgums ir kā „sārņains tērps” (Jes.64:4). Īstenībā šie centieni sevi padarīt taisnu bieži noved pie pretēja rezultāta.

Izlasiet Mat. 5:20 un 23:25-28. Kā Jēzus šajās rakstvietās definē problēmu, kuru rada tie, kas cenšas sevi padarīt taisnus? _____

Kristiešiem ir būtiski saprast, cik pilnīgi atkarīgi no Kristus viņi ir taisnīguma iegūšanā. Dieva priekšā viņus svētus padara tas, ko viņu labā ir paveicis Kristus, nevis viņu pašu darbi. Brīdī, kad cilvēks šo patiesību piemirst, ļoti viegli rodas paštaisnums, kā arī lepnība un iekšēja samaitātība. Tam kā spilgts piemērs kalpo rakstu mācītāji un farizeji. Viņi bija tik pārņemti ar saviem svētajiem darbiem, ka zaudēja izpratni par to, kas patiešām ir svarīgi.

Kā jūs varētu būtu vainīgi rakstu mācītāju un farizeju grēkā? Kā šīs lamatas varētu būt daudz nemanāmākas, nekā mēs iedomājamies? _____

KRISTUS – MŪSU TAISNĪGUMS

Izlasiet Rom. 5:17-19 un saviem vārdiem aprakstiet, ko Pāvils šeit cenšas pavēstīt. Kā mēs tiekam pazudināti, un kā kļūstam taisni? _____

Ja Jēzus taisnīgums ir dāvana, kā lai to iegūstam? Gal.3:6; Jēk.2:23. _____

Lasot Rom. 5:19, ievērojiet uzsvāru uz nepaklausību un paklausību. Mēs visi kļūvām par grēciniekiem viena vīra, Ādama, nepaklausības dēļ. Tā ir viena no Bībeles pamatmācībām. Ādama grēka rezultāts bija cilvēces krišana. Katrs no mums, mēs visi, katru dienu dzīvojam ar tā sekām. Nevienam nav imūns pret grēku.

Tomēr tajā pašā rakstvietā lasām arī par paklausību. Kura paklausību? Protais, Kristus paklausību, jo Viņam vienīgajam pieder glābšanai nepieciešamais taisnīgums, taisnīgums, kas nodrošināts visiem, kas saņems neizmērojamo žēlastību. Tajā pašā rakstvietā Pāvils saka, ka tie, kas saņems žēlastību, saņems arī taisnīguma dāvanu. Ievērojiet – tā ir dāvana. Tātad to kā dāvanu nevar nopelnīt, ne arī izpelnīties. Ja tā būtu nopelnīta, tā vairs nebūtu žēlastība (Rom.4:4).

Bet tā nav parasta dāvana. Kristus taisnīgums automātiski nepienākas visiem. Pāvils skaidri norāda, ka tas pienākas tiem, kas to pieņems ticībā kā, piemēram, Ābrahāms, kurš ticēja Dievam un „to viņam pielīdzināja par taisnību” (Gal.3:6).

Vai jūs patiesi izprotat, ko nozīmē tikt glābtam ticībā? Cik jums saprotama ir doma, ka tikai ticībā iegūtais Jēzus taisnīgums ļauj jums kļūt taisniem un attaisnotiem Dieva priekšā? Ko iespējams darīt, lai šo brīnišķīgo iespēju un dāvanu – evaņģēlija pamatu – labāk izprastu? _____

TAISNĪGUMS UN PAKLAUSĪBA

Lai gan mūs sedz Kristus taisnīgums, šim taisnīgumam jāatspoguļojas mūsu dzīvē. Taisnīgums nav tikai juridisks statuss. Kam tas piemīt, kļūst arī par realitāti.

Ļoti rūpīgi jāapsver un jāņem vērā Jāņa teiktais: „Bērni, lai neviens jūs nemaldina: kas dara taisnību, ir taisns, tā kā Viņš ir taisns” (1. Jāņa 3:7).

Kas mūs varētu maldināt attiecībā uz to, ko nozīmē taisnīgums vai taisnumus?

Taisnīgums ir Gara auglis, kas cieši saistīts ar paklausību. Dažiem cilvēkiem paklausība šķiet pretrunā glābšanai caur ticību. Ik pa laikam dzirdam kādu sakām: „Vai tagad, kad esat pieņēmuši Jēzu kā savu Glābēju, jūs nevēlētos Viņu pieņemt arī kā savas dzīves Kungu?” Šāds jautājums šķietami norāda, ka paklausība Dieva gribai un mūsu glābšana ir divi atšķirīgi jautājumi. Tas ir glābšanas patiesās būtības pārpratums. Jānis rakstīja, ka taisna dzīve ir pierādījums, ka cilvēks ir ticis glābts.

Izlasiet 1. Jāņa 2:3-6. Ko Jānis ar šo rakstvietu cenšas pateikt? _____

Runājot par paklausības jautājumu, nav nekas neparasts, ja kāds norāda, ka mēs netiekam glābti ar saviem darbiem jeb savu darbu dēļ. Lai gan nav šaubu, ka Lucifera paklausība Dieva gribai nebija iemesls, kādēļ viņš bija debesīs, mums jāpatur prātā, ka tieši savas nepaklausības dēļ viņš no turienes tika izdzīts. Tas pats attiecināms uz Ādamu un Ievu. Viņi Ēdenes dārzā nenonāca savas paklausības dēļ, tomēr tieši nepaklausība Dieva gribai bija iemesls viņu padzīšanai no tā.

„Taisnība ir taisna rīcība, un pēc darbiem visi arī tiks vērtēti. Mūsu raksturus atklāj tas, ko mēs darām. Darbi parāda, vai ticība ir patiesa” (Elena Vaita, „Kristus līdzības”, 193. lpp.).

Cik veiksmīgi jums izdodas atspoguļot taisnīguma augli savā dzīvē? No kādiem ieradumiem jums, iespējams, būtu jāatsakās, jo kavē taisnīguma augļa attīstību?

TAISNA DZĪVE

„Ikviena, kas tic, ka Jēzus ir Kristus, ir no Dieva dzimis, un ikviens, kas mīl To, kas Viņu ir dzemdīnājis, mīl arī to, kas no Viņa ir dzimis. No tā mēs noprotam, ka mēs Dieva bērņus mīlam, kad mīlam Dievu un turam Viņa baušļus. Jo šī ir Dieva mīlestība, ka turam Viņa baušļus, un Viņa baušļi nav grūti” (1.Jāņa 5:1-3).

Kā Jānis savieno mīlestību uz Dievu ar mīlestību, kas piemīt citiem ticīgajiem, un baušļu ievērošanu? Kādēļ viņš to visu sasaistījis kopā? _____

„Cilvēks, kas cenšas turēt Dieva baušļus vienīgi pienākuma apziņas dēļ – tāpēc, ka no viņa tas tiek prasīts, – nekad neizjutīs paklausības prieku. Viņš jau nemaz nepaklausā. Kad Dieva prasības tiek uzskatītas par nastu, jo tās nostājas ceļā cilvēciskajām tieksmēm, tad ziniet, ka šāda dzīve nav kristīga. Patiesa paklausība ir iekšēja principa ārēja izpausme. Tā rodas no mīlestības pret taisnību un no mīlestības pret Dieva likumu. Visas taisnības būtība ir uzticība mūsu Pestītājam. Tā mums liks darīt labu tāpēc, ka tas ir labi, un tāpēc, ka laba rīcība patīk Dievam” (Elena Vaita, „Kristus līdzības”, 53.lpp.).

Vai ir kāds labāks veids, kā iedvest vēlmi būt uzticīgam Dievam, par šo – pārcilāt prātā Viņa neaptveramo upuri, kuru Viņš pie krusta veica mūsu labā? Spēks nerodas, pasakot cilvēkiem, ka viņiem jāievēro likumi. Spēks rodas, norādot uz Jēzu un Viņa aizvietojošo nāvi mūsu labā. Spēks rodas, ļaujot grēciniekiem apzināties, ka caur Jēzu viņu grēki var tikt piedoti un ka Kristus taisnīguma ietērpā viņi var nostāties Dieva priekšā kā nevainojamas būtnes.

Mūsu dzīves motivējošajam spēkam vajadzētu būt mīlestībai uz Dievu, nevis bailēm no elles un pazudināšanas, un visvairāk mēs spēsim Dievu iemīlēt, koncentrējoties uz Krustu, apsolījumiem un bagātībām, ko mums tā dēļ radusies iespēja gūt.

Vai jūs patiesi mīlat Dievu? Ja tā, kā jūs to zināt? (Vai iespējams, ka jūs sevi maldināt?) Ko jūs sakāt vai darāt, atspoguļojot šīs mīlestības realitāti? Citiem vārdiem sakot, kādi ir pierādījumi, ka šī mīlestība ir īsta? _____

TURPMĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

„Nepietiek, ja mēs ticam, ka Jēzus nav krāpnieks un ka Bībele nav meistarīgi sacerēts izdomājums. Mēs varam ticēt, ka Jēzus ir vienīgais vārds zem debess, kurā cilvēkam lemta glābšana, un tomēr mēs varam ticībā nepieņemt Viņu kā savu Pestītāju. Nepietiek, ja ticam patiesības teorijai. Nepietiek, ja apliecinām ticību Kristum un mūsu vārdi tiek reģistrēti draudzes sarakstā. ‘Kas Viņa baušļus tur, tas paliek Viņā un Viņš tanī, bet no tā mēs noskārstam, ka Viņš paliek mūsos, proti, no Gara, ko Viņš mums ir devis.’ ‘No tā mēs noprotam, ka esam Viņu atzinuši, ja turam Viņa baušļus’ (1. Jāņa 3:24; 2:3). Šis ir patiesas atgriešanās pierādījums. Lai kā mēs savu ticību neapliecinātu vārdiem, tam nav nekādas vērtības, ja Kristus neatklājas taisnības darbos” (Elena Vaita, „Kristus līdzības”, 193.,194.lpp.).

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā varam izvairīties kļūt par burta kalpiem, kas domā, ka mūs glābs mūsu darbi, vai, tieši pretēji, no iedomām par lētu žēlastību – iedomām, ka mūsu darbiem ar glābšanu nav nekāda sakara? Kā iespējams panākt pareizu līdzsvaru? Uz kuru galējību jūs vairāk sliecaties – lēto žēlastību vai burta kalpību?

2. Kādas briesmas pastāv, ja ļaujamies savās dzīvē vadīties pēc vēlmes darīt labus darbus? Pie kā tas var novest, un kā no tā iespējams izvairīties?

3. Iedomājieties kādu pazīstamu cilvēku, kurš šķiet „taisns”. Kāds ir šis cilvēks? Kā viņš vai viņa uzvedas? Kā viņš vai viņa attiecas pret citiem? Par ko šis cilvēks runā? Ko no viņa iespējams iemācīties?

4. Mums ir tieksme par taisnīgumu domāt individuālos mērogos, kas arī ir pareizi. Bet vai tajā nepastāv arī kāds kopienas elements? Vai mūsu draudzes kopiena var būt „taisna”? Ja tā, tad kā? Kā izskatītos „taisna” draudzes kopiena? Kāda ir jūsu draudze salīdzinājumā ar jūsu iedomāto ideālu?

5. Ja glābšana ticībā nozīmē ko vairāk par vienkāršu paziņošanu par savu ticību Kristum un pierēģistrēšanos draudzes reģistrā, tad kāda ir tās patiesā nozīme? Kas ir „ticība” šī vārda bībeliskajā izpratnē?